

der saaledes i det enkelte Tilfælde kan finde Pempelser Sted ad Bevillingsveien, og det Forhold, her foreligger, er netop et saadant, hvor det fra alle Sider er erkjendt, at en saadan Myndighed maa kunne udoves. Spørgsmaalet er blot, om det er nødvendigt udtrykkeligt at sige det i Loven, eller ikke. Jeg personlig var og er af den Mening, at en udtrykkelig Udtalelse ikke er nødvendig, og jeg vil sige, at der er en Form, hvorigennem Alle maa erkjende at en udtrykkelig Udtalelse i og for sig kunde undværes. Det er nemlig efter den simple Betragtning, at da der ikke paahviler Justitsministeriet, nogenjombest Pligt til, at samtykke i Stadsfæstelsen af slige Dispositioner, maa det altid staa til Regjeringen for en Sikkerheds Skyld ved Stadsfæstelsen at optage en udtrykkelig Klausul i Overensstemmelse med, hvad her er foreslaaet i Lovforlaget. Men jeg gjentager, hvad jeg bemærkede forrige Gang, jeg havde Ordet, at her er et Punkt, hvor jeg mener, at det er naturligt at tage Hensyn til de forskjellige Fortolkninger. For mig staaer det saaledes, at Henvisningen til, Parallelliseringen med de andre Stadsfæstelser fører til, at Stadsfæstelsen ikke kan have anden og større bindende Karakter — nogen bindende Karakter maa den jo have — end den, der tilkommer Stadsfæstelser efter Forordningen af 21de Mai 1845. Men da jeg ser, at ærede Medlemmer have faaet det Syn paa Sagen, at Forholdet her skulde stille sig anderledes, og man dog maa erkjende, at Forandring bør kunne finde Sted efter Andragende, finder jeg det i sin Orden, at det bliver udtrykkelig udtalt. — Naar det ærede Medlem har kritiseret den Form, hvori Forlaget er fremkommet, saa troer jeg, at hans Kritik ikke var vel grundet, Derksom man nemlig var istand til at give aldeles udtømmende Regler for Begrænsningen, saa behøvede man jo aldeles ikke Bevillingsformen, men kunde i selve Loven optage de Regler, under hvilke der skulde kunne finde en Tilfidsættelse Sted af de stadfæstede Bestemmelser. Men det er jo det Giendommelige ved slige Forhold, at det aldeles ikke er muligt at samle dem i saadanne enkelte klare Sætninger, som høre hjemme i et Lovsprog, og dermed hænger det sammen, at

jeg ligesaa lidt som den ærede Ordfører er istand til at besvare det Spørgsmaal, som blev gjort første Gang af det ærede Medlem, nemlig, i hvilket Omfang Saadant har været Tilfældet tidligere med Testamenter, konfirmerede i Henhold til Forordningen af 21de Mai 1845 § 28. Det følger af Forholdets Natur som en Skjønssag, hvor man skal være varsom og streng, at man ikke kan opstille absolut bindende Forskrifter for den Bevillingsmyndighed, som skal overveie, hvorvidt der kan tages Hensyn til Duffer fra den Bundnes Side. Derksom man kunde sige, i hvilket Omfang det maatte ske, saa behøvede man slet ikke Bevillingsveien, men man kunde da i Loven sige, at Saandet faldt bort, naar de og de Betingelser vare tilstede. Men det er Situationen, det er det Giendommelige ved Forholdet, at hvis man overhovedet vil have Stadsfæstelse af Testamenter, saa maa man ogsaa finde sig i, at der er en vis Udgang til under særlige Forhold at faa Pempelser af dem iærksatte. At der kan være et noget forskjelligt Skjøn hos de forskjellige Ministre, er vistnok uundgaeligt, men dog troer jeg, at de Tilfælde, som det ærede Medlem sigtede til, gaa tilbage til en Tid, hvor man af forskjellige Grunde ikke troede at burde være saa nøieregnende, som man har været efter Grundlovens Indførelse eller vistnok allerede noget længere tilbage i Tiden. Det er vistnok med fuld Føie, at den ærede Ordfører fremhævede, at forsaavidt man erkjendte den formelle Nødvendighed af dette Tillæg, saa kunde man i dets Indhold ikke se Andet end Noget, som man maatte have f. Ex. ved Spørgsmaal om Optagelse af Laan til Giendommens Drift. Det kunde dog ikke være Meningen at gjøre det umuligt, at saadanne Laan kunde finde Sted, naar Omstændighederne fordrede det, da det dog er vitterligt, i hvilket Omfang det tilstedes at optage saadanne med Hensyn til de for mange Generationer bundne Giendomme. Det maa derfor ogsaa kunne ske for de for en enkelt Generation bundne Giendomme, og navnlig kan der indtræde Tilfælde, hvor det er i sin Orden, at der en Myndighed, som efter Vedkommendes Andragende kan tage Hensyn til senere indtraadte forandrede Omstændighe-